

Antori: Sandro Čeh, št. št.
GINNAZIJA PTUJ

Rektorica: ANITA EKERT

Nekje, nekoč, sanjaje ...

Kakšen razgled! Rumene fasade me spominjajo na luknjasto zobovje kadilca, ki štrli iz luskastih dlesni kot čeri na razburkanem nebu. Domovi bi temu rekli danes. Pohotna usta, ki se krohotajo lastnemu brezupu in si v grlo potiskajo dimnike, bi temu rekli jutri. Vem, kaj si misliš, a to niso obrazi prihodnosti. To so obrazi preteklosti, ki šele prihaja. In na pročelju jim piše:

DRAGA Narava,
kdo te je prodal tako poceni?

Nato se običajno zbudim. Gol. Zmeraj spim gol. Tako se počutim mnogo ranljivejšega, kot da se šele takrat zavem, kdo pravzaprav sem in kako podobna sva si. Raztegnem se in se leže obrnem proti oknu. Dobro jutro, Narava. In dober večer! Hkrati. Ker si hkrati jutro in večer. Začetek in konec. Rojstvo in smrt. Bolezen in bolezen. Tako nekako.

Bipolarna si, a sta v nasprotju z običajnim potekom bolezni oba tvoja pola tako hladna in prazna. Tvoje suhe depresije so brez kapljice usmiljenja, brez ene same solze v vsem tem trpljenju. Na primer tista, ki so jo že zdavnaj poselili lačni jastrebi in jo Američani imenujejo Dolina smrti.

V Dolini življenja pa ... Povodenj. Eksplozija emocij. Če moriš v afektu, bojda nisi kriv. Vrta se ti, tresesh se in zmeraj hodiš malce postrani, kot da si od vse te vode že pošteno pijana in to vse, odkar ti je gospod Kopernik povedal, da se ne vrta vse okoli tebe. Vseeno mi je! Pozno v noč zливаš vase reke in jezera, nato pa močiš posteljo in neusmiljeno bruhaš po nas, kot da smo mi krivi za tvoje težave. KOT DA TE MI NE POSLUŠAMO IN SE ZDIRAMO NATE, KOT DA MI STRIŽEMO TVOJE GOZDOVE IN SEGREVAMO POLARNI KOKTEJL!

No prav ... Morda. Priznam. A vse to so le "kapljice v morje", ki se tako ali tako ne poznajo, kajne?

(Morje vstane. Prikima.)

Spet sanjam. Spet sanjam. Zbudim se! Vstanem, oblečem črn zrak in pogledam skozi okno na vhodni strani hiše tik ob vratih. Kanalizacija plimuje. Prvič opazujem znan prizor, zakajena stanovanja med neskončnimi betonskimi polji. S telefonom v roki spremljam, kako se mi prisiljeno smehljajo, pogrešam gubice ob oknih in tisti nenavaden kruleč zvok, ki včasih nastane, ko hormoni sreče prevladajo nad razumom. Recite siiiir! Saj bi ti priložil fotografijo, pa te ni na njej ... Le tih šepet vetra, ki prodira med stenami, mi neusmiljeno šepeta na uho:

Ti si kriv. Ti si kriv. Uničuješ svoj dom.

Kam si odšla? Narava? Ravno zdaj, ko te najbolj potrebujem ... Uničujem svoj dom. Pridi mi pomagat! Potisni si dimnik v grlo in bruhaš, da izprazniš vso navlako s tega sveta. Bruhaj po starih spominih, ki nikoli več ne bodo ugledali luči sveta. Bruhaj po parketu, ki v sebi hrani odtise pozabljenih dni. S seboj vzemi prah, ki ga shranjujem za omarami v spomin na ljudi, iz katerih je sestavljen. Uniči moj dom. Bruhaj, da si ne bom imel česa obleči, niti česa jesti, da bom čakal na strehi hiše, ki je več ne poznam, kot poražen kralj, da me kdo/kaj (od)reši. Prav imaš. Odnese moje truplo in zraven še truplo koga pomembnejšega. Da bodo končno sprevideli!

Samoumevno se nam zdi, da je prihodnost naravnost pred nami. Saj vemo, saj vemo, pa vendar se ves čas zaletavamo vanjo kot slepi pešci v prometne znake. STOP!

(Tresk.)

Odpreti moramo oči in se sleči do golega. Ustaviti se in prebarvati prihodnost z novimi odenki razumevanja in empatije, spremeniti STOP v POST in se postiti – pustiti Naravi svoj prostor. Kakor smo živali zgrajene iz celic, tako si ti zgrajena iz nas. Živ nadorganizem si in žal ti moram sporočiti žalostno novico ... Raka imaš.

(Tresk.)

(Tresk.)

Z boleznijo,
tvoj pokojni terrapevt

P. S. To poslednje pismo sem napisal kar na računalnik, ker nisem našel nobenega peresa.